

První ročník Rodinného mixu aneb Když se role vymění

Než popíšu atmosféru tohoto úžasného střeleckého závodu, dovolím si na úvod několik osobních postřehů

Všichni to jistě znáte a zažili jste to alespoň jednou na vlastní kůži. Rodičovské ambice. Uvědomila jsem si to nedávno, když jsem stála na střelnici a pozorovala všechny ty maminky, tatínky, babičky, dědečky..... vlastně i sebe sama. Dívala jsem se, jak podporují své děti, prožívají jejich trénink, snaží se jim pomoci. Nejprve se chovají nesměle, stojí opodál, aby nerušili. Ale čas plyne a z rodiče, který má za sebou již slušnou řádku tréninků ...nutno podotknout, že je absolvoval vsedě na lavičce v roli diváka :). se stává odborník na slovo vzatý. A tak nějak mu to nedá a on radí, komanduje a zase radí. A nebohé děti to vše trpělivě snáší a z úcty k rodičovské autoritě se snaží snad i plnit. Alespoň ty mladší. Co si budeme namlouvat, ty starší mají nejspíš názor nepatrně odlišný :).

Ale vůbec nejkrásnější je to, když jsou závody. Rodiče by to nejraději "vzali" za své děti a odstříleli všechny ty vysněné centry sami. Vždyť se to zdá být tak snadné. Nic na tom není. Těch pár ran, to zvládne každý.

Říkáte každý? Co si to třeba vyzkoušet?

A tak se z popudu jednoho takového tatínka Eca rozhodla uspořádat malorážkový závod, který s Tomášem pojmenovali Rodinný mix neboli Family mix. Vyzvali rodiče-amatéry, aby vytvořili dvoučlenná družstva spolu se svými dětmi-profesionály a nebáli se změřit síly, mušku a nervy ve vzájemném souboji.

K velké radosti i velmi milému překvapení organizátorů našlo 13 rodičů odvahu zalehnout na palebnou čáru a měřit se s profíky. Závod měl ukončit tréninkovou malorážkovou sezonu v Pravlově, proto byl naplánovaný na první víkend po MČR. Tedy na 16. září.

A pravlovská střelnice zažila ten den to, co dosud asi žádná jiná v republice :). Rodiče a prarodiče se na několik desítek minut stali dětmi, bezradnými žáčky, kteří se za vydatného komandování a nezištných rad svých koučů (dětí) snaží podat ty nejlepší střelecké výkony a při tom nezklamat je ani sebe samotné. Ale hlavněneudělat si moc velkou ostudu.

Bylo to úžasné a jedinečné. Bavili se všichni. Malí, velcíi ti, co přišli jen zkouknout, co to tam vyvádíme. A bylo na co koukat. Tatínci, kteří se snažili nasoukat své mužné a urostlé postavy do střeleckých kabátů mládežníků. Maminky, které pro daný okamžik odsunuly do pozadí typicky "ženské zbraně" a chopily se, povzbuzovány svými potomky, zbraní střelných. Děti, které jásaly, když v dalekohledu zahlédly, že se jejich svěřenec trefil do černého. "Jů, pětka, čtyřka.....a nyní dokonce sedm. Paráda, už se to blíží desítce," znělo z úst mladých profesionálů. „Tati, mami, dej ruku více pod pušku, musíš si nacvakat!“ doléhalo k uším střelců amatérů. A ti si v duchu říkali: „Jak mám dát ruku pod pušku, když už po pár vteřinách mám rozdrčený loket, zápěstí necítím, jsem přivázaný k pušce a cvakl bych si tak leda slivovice...“. Děti si to užívaly a rodiče bojovali, trpělivě (to) trpěli, snažili se nedat najevo, že je bolí celé tělo a dumají nad tím, jak to vše doma vysvětlí. A tak se dělaly polohy, přenastavovaly pušky, počítaly body. Co rodičům ulítlo, mohly dohnat děti svými profi výkony :). Střílelo se vleže, každý z družstva po 30 ranách.

Někteří k tomu přistoupili opravdu zodpovědně a dorazili v líbivém dresu s nápisem Helešic shooting team :). Postupně se tak rýsovali favorité a bylo jasné, které rodinné klany závod ovládnou. Ale nikdo to nevzdával bez boje, padala celá řada osobních rekordů (především na straně rodičů). Ti, co úspěšně odstříleli, si v mezích opékali špekáčky, pojídali výborné

koláčky, popíjeli kávu či čaj, prostě....bavili se. Pánové navíc dostali možnost vyřešit záhadu ulomeného závěru na pušce. Což se jim, jak jinak, podařilo.

Po obědě závod vrcholil a bylo jasné, která družstva postupují do finále. Důvěru bojovat o medaile dostali ti zkušenější - zkušenější životem. Do finále tak nastoupil pan Procházka starší, pan Křivánek a pan Slováček. Za mohutného povzbuzování všech se pustili do boje o zlato, které si nakonec vystřílel pro sebe i pro dceru Evu pan Slováček. Stříbrnou medaili vybojoval pan Křivánek, bronz pan Procházka starší.

Vyhlášení byli i první tři nejlepší střelci v kategorii jednotlivců. Tu ovládli jednoznačně naši mladí, nadějní střelci profesionálové - Barča Helešicová, David Patyk a Tomáš Brauner.

A co říct nakonec? Všichni jsme si to užili. Každý si odvážel domů diplom, nějakou tu cenu a určitě i spoustu veselých zážitků. A organizátoři? Ti už určitě přemýšlejí, co si vymyslí příště. Že bychom to zkusili i se vzduchovkou? Uvidíme....

P. S.

Ani mně to nedalo. Šla jsem do toho taky. „Adoptovala“ jsem si pro tento den střelce Davida Patyka až z daleké Opavy, kterému tímto děkuji za trpělivost při práci se mnou a současně se omlouvám, že jsem ho v tomto článku zahrnula mezi děti :).

Zahodila jsem stud a bázlivost a vyzkoušela si to vše na vlastní kůži. Byla to zkušenost k nezaplacení..... A hluboce se klaním a smekám přede všemi, kteří se tomuto sportu věnují aktivně. I když je to sport, při kterém se výsledky neměří na rychlost, sílu nebo vytrvalost, je to dřina, neskutečná dřina. Navíc doprovázená fyzickou i psychickou zátěží. A proto vám všem fandím a vzkazuji vám: „Jste skvělí!“ a je úplně jedno, jakou pozici jste na posledním mistrovství obsadili.

Děkuji všem, kteří se zúčastnili, kteří přispěli k výborné atmosféře závodu. Děkuji Evě i Tomášovi, že závod zrealizovali. A především panu Hlaváčkovi, že závodu poželal. A těším se zase někdy příště!

B. Slováčková